

ρέτας νὰ μὴ ἐπιτοέπων ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει εἰς τοὺς ὀχληροὺς καὶ τοὺς ἐπαίτας νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν αὐλὴν· εἶχε μάλιστα θέσῃ εἰς τὴν θύραν δύο μεγαλοσώμους θεράποντας, ὠπλισμένους διὰ ῥάβδων, καὶ ἔχοντας ἐντολὴν νὰ πομακρύνωσι πάντα ῥακενδύτην καὶ ἐπαίτην τῶν πέριξ. Οὕτω βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἐνοχληθῶσιν οἱ προσκεκλημένοι παρεδόθησαν εἰς τὴν δικασκίδασι.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν οἱ μάχοι, παραθέσαντες τὰ δῶρα αὐτῶν εἰς τοὺς πόδας τοῦ παιδίου Ἰησοῦ, ἐπανήρχοντο ἐκ Βηθλεὲμ. Διερχόμενοι δὲ διὰ τοῦ δάσους ἀνεγνώρισαν τὸ χωρίον, ὅπου εἶχον κοιμηθῇ, εἶδον τὸ μέγαρον κατὰ φῶτον, καὶ ὁ Τισσαφέρνης εἶπεν εἰς τὸν Φαρνάβαζον :

— Εἶμαι περιέργος νὰ μάθω ἐὰν ὁ ἄνθρωπός μας δὲν κατεσχάσῃ τὸν μικρὸν αὐλὸν σου καὶ ἐὰν ἀφότου ἔγεινε πλούσιος, ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν σου, νὰ εἶναι καλὸς πρὸς τοὺς πτωχοὺς.

— Ἄς ἴδωμεν, ὑπέλαβε λακωνικῶς ὁ Φαρνάβαζος.

Μεταμφιεσθέντες εἰς ἐπαίτας ἀντικατέστησαν τὰς λαμπράς αὐτῶν ἐνδυμασίας διὰ ῥακῶν καὶ παρουσιάσθησαν εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου, ζητοῦντες φιλοξενίαν διὰ τὴν νύκτα, ἀλλὰ τοὺς ἐδέχθησαν κακίστα· ἐπειδὴ δὲ ἐπέμενον, θορυβοῦντες μεγάλως, ὁ Μανασσῆς προέβαλε τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ ἰδὼν τοὺς ἐπαίτας διέταξε νὰ πολυώσωσιν ἐναντίον των τοὺς κύνας, ὥστε οὗτοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, χωρὶς νὰ κατορθώσωσι νὰ παλλάξωσι πάσης βλάβης τὰς κνήμας των.

— Τὸ ὑπέθετον! ἀνέκραξε βλασφημῶν ὁ Τισσαφέρνης, τὸν ὅποιον οἱ κύνες εἶχον δαγκάσῃ εἰς τὸ γαστροκνήμιον.

— Πολὺ καλὰ! ὑπέλαβεν ὁ Δαρεῖος, θὰ μᾶς τὸ πληρώσῃ! Θὰ μάθῃ τί σημαίνει ἡ ἐκδίκησις τῶν τριῶν μάγων!...

Ἐν τούτοις οἱ συνδαιτυμόνες ἐξηκολούθουν εὐωχούμενοι ἐν εὐθυμίᾳ. Εἶχεν ἔλθῃ ἡ σειρά τῶν ἐπιδορπειῶν, καὶ ὁ Μανασσῆς, κρατῶν μάχαιραν, ἐτοιμάζετο νὰ κόψῃ ὑπερμεγέθη πλακοῦντα, ὅτε ἠκούσθη εἰς τὴν αὐλὴν κρότος ἀμάξης συρομένης ὑπὸ τεσσάρων γαυριῶντων ἵππων χρυσοφαλάρων. Ὁ Μανασσῆς παρετήρησε καὶ πάλιν ἐκ τοῦ παραθύρου, ἰδὼν δὲ ὅτι προσήρχοντο ἀκόμῃ εὐγενεῖς προσκεκλημένοι, διέταξε νὰ τοὺς ὀδηγήσωσιν ἐπάνω ἐν σπουδῇ. Αὐτὸς ὁ ἴδιος, κρατῶν λαμπάδα, ἔδραμε πρὸς ὑποδοχὴν των μέχρι τῆς θύρας τῆς αἰθούρας. Τότε εἶδον εἰσερχομένους τοὺς τρεῖς μάγους πομπωδῶς, ἐστεμμένους τὴν κεφαλὴν καὶ περιβεβλημένους πορφύραν καὶ πολυτίμους λίθους. Ὁ Μανασσῆς ἀνεγνώρισε τοὺς παλαιούς του ξένους, ἀλλ' ἐκρατήθη μετὰ πολλὰς δὲ ὑποκλίσεις καὶ χαιρετισμούς τοὺς παρεκάλεσε νὰ μετασχηματίζωσιν τὴν τραπέζην.

— Εὐχαριστοῦμεν! εἶπεν ὁ Φαρνάβαζος

ἀποτόμως· ἡμεῖς δὲν τρώγομεν εἰς οἶκον ἀνθρώπων, ὅστις δέχεται τὸσον κακῶς τοὺς πτωχοὺς.

— Σᾶς συγχαίρω διὰ τὸν τρόπον μετὰ τὸν ὅποιον κρατεῖς τὰς ὑποσχέσεις σου! ἀνέκραξεν ὁ Δαρεῖος διὰ τῆς ἰσχυρᾶς του φωνῆς.

— Ἄ! ἀπολύεις τοὺς σκύλους σου κατὰ τῶν ἐπαίτων! προσεθῆκεν ὁ Τισσαφέρνης, ψάυων τὴν κνήμην του. Περίμενε, καὶ θὰ σοῦ παίξω ἕνα σκοπὸν, τὸν ὅποιον δὲν ἤκουσες ἀκόμῃ.

Καὶ ἀναστὰς ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὸν αὐλὸν, ὁμοιον πρὸς τὸν δωρηθέντα εἰς τὸν Μανασσῆν, ἐσύριξε τρομερῶς. Ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, τράπεζα, συνδαιτυμόνες καὶ μέγαρον ἐξηφανίσθησαν, ὁ δὲ ὑλοτόμος ἐπανευρέθη, μόνος καὶ γυμνὸς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους, ἐὼπιον τῆς ἐτοιμορόπου καλύβης του μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν ῥακενδύτων τέκνων του.

— Εὐτυχῶς μοῦ μένει ὁ αὐλός! διελόγησθη.

Ἀλλὰ μᾶτην ἀνεσχάλευσε τὰ διάτρητα θυλάκιά του. Τὸ περίαπτον εἶχεν ἐξαφανισθῇ μετὰ τῶν τριῶν μάγων.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐπεκράτησε συνήθεια, ὅταν κόπτωσι τὴν βασιλύπηττα, νὰ φῶσιν τὸ μερίδιον τῶν πτωχῶν.

Ε. Φιλιππουπόλεϊ

ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΤΑΛΗΣ

ΔΕΚΑ ΣΚΕΨΕΙΣ

Λεύγας τινὰς μακρὰν τῶν Παρισίων, ὁ σιδηρόδρομος διέρχεται διὰ μέσου νεκροταφείου. Ἐπὶ τῇ θέρᾳ τῶν κυπαρίσδων καὶ τῶν λευκῶν μνημείων τῶν παρερχομένων μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος εἰς τὰ δύο τῆς ὁδοῦ ἄκρα, ἐρωτᾷ τις ἑαυτὸν : Πρὸς τί τοιαῦτα ταχύτης διὰ νὰ καταλήξῃ τις ἐκεῖ;

Λέγομεν συνήθως εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ τοὺς παρηγορήσωμεν : «Τὰ πάντα παρέρχονται, τὰ πάντα μεταβάλλονται», ἐνῷ οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν εἶνε μελαγχολικοὶ ἀκριδῶς διὰ τοῦτο, διότι τὰ πάντα παρέρχονται, τὰ πάντα μεταβάλλονται.

Ὅποια θέλησις ἀπαιτεῖται παρὰ τῷ εὐφυῇ ἀνθρώπῳ ὅπως στερηθῇ τῆς ἡδονῆς καυστικοῦ ἀστεϊσμοῦ! Λέγεται ὅτι ὁ Ρακίνας, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς πνευματικῆς του ἀκμῆς, ἔδακνε τὰ χεῖλη μέχρις ἀφαιμάξεως ὁσάκις ἤθελε νὰ συγκρατήσῃ καυστικὴν τινα εὐφυϊολογίαν.

Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι ὁ σκοτεινὸς καὶ συννεφώδης καιρὸς ἀπομακρύνει ἡμᾶς ἐτι περισσότερον ἀπὸ τὰ μακρὰν ζῶντα ἀγαπητὰ πρόσωπα, ἐνῷ ὁ ἥλιος πλησιάζει ἡμᾶς ὀλίγον πρὸς αὐτὰ;

Μὴ ὁμιλῇτε ποτὲ περὶ τῶν χρημάτων σας· ἄλλως ὁ κόσμος θὰ ὑποθέσῃ ὅτι δὲν ὑπῆρξατε πάντοτε πλούσιος.

Τίς ἡ διαφορὰ μεταξὺ φιλίας καὶ ἔρω-

τος; Ἡ φιλία τρέφεται διὰ τῶν εἰσδοημάτων, ὁ ἔρως τρώγει καὶ τὰ κεφάλαια.

Μόνον μετὰ τὰς καθῶς πρέπει γυναῖκας ὑπάρχει ἀρχή, διότι μετὰ τὸς ἀλλας ἀρχίζει τις πάντοτε ἀπὸ τοῦ τέλους.

Ἡ ἀνάμνησις ἔχει τοῦτο τὸ καλόν : ὅτι μόνον τὸ μεῖδιμα τῶν ἀγαπητῶν προσώπων διατηρεῖ.

Ἐφ' ἡμερὶδες καλοῦνται οἱ σιδηρόδρομοι τοῦ ψεύδους.

Λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν τὰ ζῶα ὠμίλουν· σήμερον γράφουν.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(συνέχεια)

Εἶνε εὐτυχές, φιλότητ μου, ὅτι οὔτε σὲ οὔτε ἐμὲ δὲν κατέλαβεν ἡ ἀσθένεια τοῦ ἀτυχοῦς ἀδελφοῦ μου, ὃν μόλις ἐγνώρισα καὶ ὃν ἐπανευρίσκω ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν μορφῶν ἄλλων, μετὰ τὰ μεμαρμένα χαρακτηριστικὰ, τὴν ἀποτεθαρρημένην ἔκφρασιν.

«Δὲν ἔρχονται εἰς Ἀρβιλλιάρ ἢ οἱ ἐν ἀναρρώσει ὡς ἐγὼ καὶ ἐκεῖνοι, περὶ ὧν ἀπέπτη πλέον πᾶσα ἐλπίς σωτηρίας.

«Κατέχομεν δύο μόνον δωμάτια ἐν τῷ ξενοδοχείῳ «*Αἱ Δελφίρειαι ἄλπει*», ἐξ ὧν εἶνε καταφανὴς ὅλη ἡ μεγαλοπρεπὴς παιδιὰ εἰς τὰ ὑψηλὰ καὶ κατὰ φύτα βουνά, ἅτινα δυστυχῶς δὲν ἔχω τὴν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσω, τὴν μὲν ἡμέραν περιπλανωμένη ἐν τῷ ἀπεράντῳ ἄλσει, τὴν δὲ νύκτα διασκεδάζουσα μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἡ διασκεδαστικωτέρα ὥρα εἶνε ἡ ὥρα τῶν ἀρίστων καὶ ἀναχωρήσεων. Περικυκλοῦσι τὰς ἀμάξας, ἀνταλλάσσουν χαιρετισμούς, χειραψίαν μετὰ τῶν ἀναχωρούντων, ἀσπάζονται ἀκόμῃ πρόσωπα, ἅτινα μόλις γνωρίζουσι, ἀνυψοῦσι τὰ βινόμακτρα εἰς τὸν ἀέρα, εἴτα ἡ βαρεῖα ὀδοιπορικὴ ἀμαξία, πλήρης καὶ ταλαντευομένη, ἐξαφανίζεται βαθμυθὸν διὰ τῶν στενῶν ὁδῶν, ἀπάγουσα μακρὰν τὰ ὀνόματα, τὰς μορφὰς ἐκείνας, αἵτινες ἀπετέλεσαν ἐπ' ὀλίγον μέρος κοινῆς ζωῆς, τὰς μέχρι χθὲς ἀγνώστους, καὶ ἃς αὖριον θελεῖ κλυφεῖ ἡ λήθη.

Τὸ περιεργότερον εἶνε ὁ μετὰ τὸ λουτρὸν περίπατος, ἐγὼ, ἡ ὁποία δὲν κάμνω λουτρά εἶμαι ἀπηλλαγμένη αὐτοῦ· μένω ὁμῶς ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ὑπὸ τὰς φυλῶνας τοῦ ἄλλους, παρατηροῦσα ὅλους αὐτοὺς πηγαίονεργαζομένους μετὰ βῆμα τακτικόν, μετὰ ὕψος ἀφηρημένον, συναντωμένους ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρωσι. Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δεινδροστοιχίας ἵστανται, κλείουσι τὸ ἀλεξήλιόν των, ἀνεγείρουσι τὸ ἐπανωφόριόν των πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ ἄερος, παρατηροῦσι τὸ ὥρολόγιόν των, καὶ ἀρχίζουν, ἐν, δύο, με-